

GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ

Toplumu oluşturan milyonlarca insanın günlük yaşamındaki değişiklikler; bu değişikliklerin insanların günlük yaşamı üzerindeki zincirleme etkileri; kitlelerin yaşam biçimini belirleyen ekonomik koşullardaki değişimi izlemek; her gün gözlerimizin önünde olup-biten olayların nedenlerini, etkilerini, genişliğini anlamak sürekli yapmamız gereken şey budur. Çünkü, milyonlarca insanın her gün tekrarlanan yaşam mücadelesini; mücadeledeki değişiklikleri anlamadan ilerisi için sağlıklı öneriler ileri süremeyiz. Bugünkü toplumu anlamayan; kitlelerin günlük yaşamındaki değişiklikleri; nedenlerini ve iç gelişmelerini anlamayan bir kimse, yarınki toplum üzerinde hiç bir şey önerecek durumda değildir. Toplumdaki ve sınıflar mücadelesindeki değişiklikleri ve gelişimi nlatan devrimci durum ve iç savaşı anlamaya sız söylediğimiz şudur: Toplumun hareketini izleyin, bu hareketin değişimini ve zincirleme etkilerini izleyin, yani tarihi materyalist yöntemi izleyin o zaman varacağınız sonuç, Leninistlerin ulaştığı sonuç olacaktır. Yalnızca tarihi gelişimi ve değişimi tarihsel materyalist ve diyalektik materyalist yöntemle izlerseniz doğru, sağlam sonuçlara ulaşabilirsiniz.

Türkiye ve Kürdistan'da uzun zamandır süren milyonlarca emekçinin, Kürt halkının, devrimci hareketin hareketini izlediğimizde; bu hareketin toplumsal ve politik anlamını çözümlendiğimizde açık

olarak bir devrimin ön gününde olduğumuzu söyleyebiliriz. Bunu görmek için kapalı odalarda, kitlelerin hareketinden soyutlanmış olarak teori yapmaya gerek yoktur; halk kitlelerinin süreklilik gösteren mücadelesi irdelendiğinde; gözlerimizin önünde hergün tekrarlanan kendiliğinden kitle eylemleri incelendiğinde inceleme ve irdelemelerin bizi bir devrime doğru ilerlediğimizi göstereceği kesindir. Yapılması gereken toplumun kendisini ele almak değil, toplumun hareketini ele almaktır; sınıfların kendisini değil, sınıfların hareketini, çatışmalarını ve bu çatışmaların aldığı biçimleri ele almaktır. Çatışmanın, gelişmenin ve değişimin diyalektiği irdelenmelidir. Yapılması gereken milyonların karşılıklı ilişkisi, karşılıklı konumlanması, karşıt mücadelesi ve bunun politik anlamını irdelemektir. Bütün reformistlerimiz maddeye bakıp, maddenin hareketini göremiyorlar; maddeyi hareketsiz halde görüyorlar; oysaki madde sürekli aşağıdan yukarıya doğru, basitten karmaşığa doğru hareket ve değişim halindedir. Sınıflara bakıp, sınıflar arasındaki mücadeleyi görmemek; sınıfları hareketsiz halde görmek de aynı metafizik anlayışa götürür.

Bizi bir devrimin ön gününe götüren; eli kulağında bir devrimle yüz yüze getiren milyonların hangi hareketidir, çatışmasıdır. Şu gelişmeleri sayabiliriz: Sayıları 15.000'i bulan politik tutsak, sürekli hale gelen kitlesel tutuklanmalar; tutsakların direngen devrimci mücadelesi, tutsak yakınlarının yıllarca süren yiğit mücadelesi; ağır sistematik işkenceler, idam cezaları,

müebbet cezalar ve bütün “mahkumiyetle” sonuçlanan mahkeme kararları doğru olarak yorumlandığında bir devrimin öngününde olduğumuz görülecektir. Asker ve polis operasyonlarıyla başlayan, işkence ve ağır cezalandırma kararlarıyla sonuçlanan; devrimci tutsakların direngen mücadelesine yol açan bu süreç toplumun bir devrime doğru yürüdüğünü gösteriyor. Sosyalist düşünce yönteminden yoksun olanlar yalnızca, binlerce tutsağın geçirdiği sürecin sınıflar mücadelesi açısından yerini ve önemini kavrayamazlar. Bu kadar kitlesel tutuklanmanın olduğu, bu kadar yıllarca süren sistematik işkencenin olduğu, bu kadar binlerce yılı bulan cezaların verildiği kaç ülke gösterebilirsiniz dünyada bize? Türkiye ve Kürdistan'ın durumunda olan çok fazla ülke gösteremezsiniz. Herkes operasyon, işkence ve tutsaklık durumunun sınıflar mücadelesindeki yerini ve anlamını bir kere daha düşünsün.

İnfazların ve kayıpların sayısındaki artış bir devrimin başlangıcında olduğumuzu başka yönden gösteriyor (devrimin başka bir belirtisi). Türkiye'deki insan hakları kuruluşları geçtiğimiz yılda infaz ve kayıpların sayısında artış olduğunu belirtiyorlar. Bu kuruluşlara göre geçtiğimiz yıl, eski yıllara oranla, bütün alanlarda “insan haklarında” ihlaller, en üst düzeye çıkmıştır. İnfazlar ve kayıplar, bu hak ihlallerinin başında geliyor. İnfaz ve kayıpların sayısındaki artış, emekçi kitlelerin devrime yöneldiklerini ortaya koyuyor. Faşist devlet artık bilinen yöntemle bu devrim dalgasını durduramadığı için; açık infazları ve gözaltında

kaybetmeleri tırmandırdı.

Devletin bu alandaki operasyonlarının tırmanması, kitlelerin devrim yolundaki tırmanmasının göstergesidir. Faşizm, devrim dalgasını durduramayınca, artık hiç bir kuralın tanınmadığı, insanlığın suç saydığı yöntemlere başvuruyor. Eğer bunca açık infaza ve kayba rağmen kitleler mücadeleyi sürdürüyorlarsa, bu gerçekten bir devrimin öngününde olduğumuzu gösterir.

İç savaş biçimini alan sınıflar savaşımının sertleşmesi, yaygınlaşması ve yoğunlaşması devrimin ön belirtisidir. Devrim ve karşı-devrim her geçen gün daha belirgin olarak saflaşıyor; mücadele, daha şiddetleniyor. Devrimci hareketin faşist devlete karşı askeri saldırılarında belirgin artış gözlemleniyor. Devrimci hareket hem politik eylem alanında hem de askeri eylem alanında kesin bir yükseliş içindedir. Tüm bu gelişmeler bir devrimin belirtisi değilse, neyin belirtisidir? Devletin ağır faşist terörüne, saldırılarına rağmen devrimci hareket yoluna devam ediyor, büyüme devam ediyor. Eğer kitleler devrim için evlatlarını vermeye hazır olmasalar, devrimci hareket nasıl büyüyebilir ki? Eğer devrimci hareket sürekli büyüyorsa, mücadeleyi yükseltiyorsa; bunun için gereken insan gereksinmesini sürekli karşılıyorsa; bunun en büyük nedeni devrimin kitleleşme özelliği göstermesi, kitlelerin devrime yönelmesidir. Devrim ve kurtuluş duyguları ve bilinci emekçi kitleler arasında bu kadar derin yer etmemiş olsa, devrimci hareket bu kadar baskı karşısında çoktan eriyip gitmişti. Ama kurtuluş ve devrim düşüncesi hiç

bugünkü kadar kitleler arasında derinlemesine yer etmemiştir. Kim ne söylerse söylesin, kesin olarak bir devrimin başlangıcındayız.

Kitlelerin hareketini izlemeye devam edelim. Emekçi kitlelerin yaklaşık olarak 7 yıldır devam eden kendiliğinden eylemleri kesin olarak süreklilik gösterdi. Tarihin çok az döneminde milyonlarca insanın bu kadar uzun süreli kendiliğinden eylemine rastlanır. Milyonlarca emekçinin kapitalizme karşı kendiliğinden eylemi bu kadar uzun sürüyorsa, ayakta kalabiliyorsa, bu ancak bir devrim döneminde bulunduğumuz olgusuyla açıklanabilir. Bir çok sosyalist çoğu kez bu kendiliğinden gelme kitle eylemlerini küçümser; oysaki, bir devrimin olması için önce böylesine yoğun kendiliğinden kitle eylemlerinin yaşanması gerekiyor. Hele bizdeki kadar uzun süre devam ediyorsa; bu demektir ki, kitleleri sürekli ayakta tutan, her an kavgaya iten devrimci durum vardır. Herkes son dönemlerde oluşan kitle eylemlerini bir düşünsün, anlayacaktır ki, Cumhuriyet döneminin en etkili, kitlesel ve uzun süreli eylemleri gerçekleşmiştir. İşsizliğe, açlığa, yoksulluğa, gün be gün kötüleşen yaşam koşullarına, yorgunluğa, bezginliğe yıpranmışlığa ve ekonomik yıkıma karşı sürdürülen eylemlere milyonlarca insan katıldı. Bu dönemde gerçekten milyonların hareketine tanık olduk. Milyonların bu kendiliğinden hareketi bir devrimin en açık belirtisidir. İşçi sınıfı bu hareketin başını çekti; işçi sınıfı hareketinin, bir parçası olan kamu emekçilerinin hareketi tamamlandı; gençliğin ve demokratların

mücadelesi aynı bütünlüklü sınıflar mücadelesinin birer parçası oldu. İşçi sınıfının ve emekçilerin faşizme ve kapitalizme karşı kavgası, bir devrim mücadelesi biçimini aldı.

Bir devrimin başlangıcında olduğumuzu, devrimin başladığını Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinden başka birşey bu kadar açık ve net olarak gösteremezdi. Kürdistan'da olan şey bir devrimdir; Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini tamamlayıcı bir devrim sürüyor. Türkiye'de inkar ettiklerinin, neyse ki, Kürdistan'da olduğunu (iç savaş) kabul eden bizim her renkteki oportünistlerimiz, bu sefer de Kürdistan'da olanın bir devrim olduğunu kabul etmeyeceklerdir. Milyonlarca Kürt insanının yıllarca sürdürdüğü mücadele esas olarak bir devrim mücadelesidir. Bu kadar büyük, yaygın, yoğun ve sert olayı bir devrim olarak anlamamak kesin politik bir körlüktür. Kürdistan'da olan, Türkiye'de olanlar bir devrimin belirtileri değilse, o halde, devrim nedir ki. Burada sözünü ettiğimiz zafere ulaşmış bir devrim değil; bu sürecin başlangıcıdır. Tam da bu noktada tartışılması gereken devrimin kendisi değil; bu devrimin nasıl başarıya götürülmesi gerektiği, bunun yol ve yöntemleridir. Ne var ki; bizim politik körlerimiz, devrim gibi çok belirgin, açık ve net olguyu bile göremeyecek kadar sosyalizmden uzaklaşmışlar. Kitlelerin hareketini izleyerek durumu anlayamıyorsanız; o halde zahmet edip düşmanın hareketini izleyin; o zaman yine de aynı sonuçlara

ulaşırsınız; olan şey bir devrimin ön belirtisidir.

En başta söylememiz gerekeni şimdi söyleyelim: TKEP/Leninist'in ortaya çıkışı bir devrimin ön gününde bulunduğumuzun en önemli belirtisidir; Leninistler devrimin habercileridir. 1970'li yıllara doğru ortaya çıkan Dev-Genç, THKO ve THKP-C, halkların isyanının ve devrimci başkaldırının habercileriydi. 90'lı yıllara doğru ortaya çıkan TKEP/Leninist de bir devrimin habercisidir. Leninistlerin devrimci programları, devrimci taktikleri ve devrim politikaları ve ortaya koydukları devrimci tavırla bir devrimin yaklaşmakta olduğunu gösteriyor. Biz konuya buradan başlamadık. Amacımız, ön yargılı sosyalistlerin, bu ön yargısını kitlelerin devrimci yönelişi ile kırmaktır. Bunu yaptığımıza göre, bir devrime doğru yürüdüğümüzü, eli kulağında bir devrim ile yüz yüze olduğumuzun en önemli belirtisi olan Leninistlerin durumu üzerinde durabiliriz. Leninistlerin devrimci programı etkisini genişletmiştir. Bunu Leninistlerin programını kopya etmeye çalışan sosyalist hareketlerden biliyoruz. Yakın zamanda program sorununu çözmek durumunda kalan çeşitli sosyalist hareketler, kesin olarak Leninistlerin devrimci programını temel aldılar. Bunun yanında ortaya konan devrimci taktikler ve devrimci politikalar, önceleri sessizlik içinde boğulmaya çalışıldıysa da, daha sonra kopya edilmeye başlandı. Şimdi Leninistlerin Programı, taktikleri ve politikaları devrimci harekette egemen duruma geliyor. Öte yandan kitlelerin pratiği ile Leninistlerin söyledikleri artık çakışma içinde, bu

devrimci görüşlerin kitlelerce benimsendiğinin; kitlelerin devrime yöneldiğinin en önemli belirtisidir. Çıkışı yaklaşmakta olan devrimin habercisi olan Leninistlerin mücadelesi ve gelişmesi ise bu devrimin zaferi anlamına gelecektir.

Madem ki milyonlarca emekçi yıllardır eylem içindedir, madem ki, Kürt halkı devrim mücadelesini yoğunlaştırıyor, madem ki, halk kitleleri; devlet güçleri ile çatışma içindedir, o halde, **Geçici Devrim Hükümeti** sorunu ivedi olarak ele alınmalıdır. Devrimci durum ve iç savaş koşullarında iktidarı ele geçirme, temel görev haline gelir. Sosyalizmi hedefleyen proletaryanın öncülüğünde, halk tarafından, halk iktidarı dönemin temel övedidir. Halk tarafından, halk iktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti en ivedi görevdir. Devrimin ivedi görevi ileriye bırakılamaz: Sokağa çıkan, devlet güçleriyle çatışan kitlelere iktidar hedefi göstermeden iç savaşı kazanamayız. Kitleler artık somut hedefler istiyor. Burjuva diktatörlüğü karşısında devrimci iktidar alternatifini somut olarak ortaya konmalıdır. Önümüzdeki dönemde bunun ivediliği ve yaşamsal önemi daha açık olarak anlaşılacaktır. DHİ ve GDH bugünden somut bir hedef olarak öne çıkartılmalıdır. Saflaşma bu somut iktidar hedefi etrafında gerçekleşmeli. Bugüne kadar ki bütün devrimler (burjuva devrimler, demokratik devrimler ve sosyalist devrimler) geçici enerjik bir diktatörlüğe gereksinme duymuştur. Enerjik, devrimci bir diktatörlük olmadan, devrim zaferine ulaşamaz ve ayakta kalamaz. Devrimci sınıfın, iktidara yürüyen,

önder sınıfın ilk yapacağı şey, en enerjik devrimci önlemleri almaktır. Devrimci önlemlere başvurmeyen bir devrimci sınıf, sadece boş yere savaşmış olacaktır; çünkü, kazandıklarını yitirmek iştten bile değildir.

Hiç bir gücün durduramadığı, en enerjik devrimci diktatörlük olan Geçici Devrim Hükümeti burjuva diktatörlük altında gerçekleşemez. Geçici Devrim Hükümeti silahlı halk ayaklanmasının üzerine kurulabilir; devrime dayanılarak gerçekleşir; devrime dayanarak ayakta kalır. Her devrim tipinin yaratacağı geçici devrim hükümetinin farklı farklı olacağı bilinen bir şeydir. Türkiye ve Kürdistan'daki Geçici Devrim Hükümeti işçi sınıfının, yoksul köylülüğün temel ittifakına dayanacak, diğer emekçi halk kitlelerini de ittifaka çekecektir. Küçük köylülük ve kent küçük burjuvaları da proletarya tarafından ittifaka çekilecektir. Geçici Devrim Hükümeti'nin öncü gücü proletarya, temel müttefiki yoksul köylülük olacaktır. Oluşacak olan cephe, güç ve eylem birlikleri bu temel ittifaka dayanırsa gerçekleşir ve bu ittifaka dayanan bir hareket zafere ulaşabilir. Bu anlamda Geçici Devrim Hükümeti, işçi sınıfının yoksul köylülüğün temel ittifakına dayanacak, tüm emekçi güçleri de ittifaka çekecektir.

Geçici Devrim Hükümeti devrimimizin ilk kanıtı ve yapıtı olacaktır. O olmaksızın, devrim başarıya ulaşmış olmayacağı gibi; kitleler de devrimci önlemlerden yoksun bırakılacaktır. Doğrusu, Geçici Devrim Hükümeti'ni proletarya öncülüğünde, sosyalizm hedefli olarak, halk tarafından, halk iktidarının bir

parçası olarak ele almaktır; Geçici Devrim Hükümeti oluşturulmaksızın, demokratik Halk İktidarı gerçekleşemez ve yoluna devam edemez.

Demokratik Halk iktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti hedefi ortaya konduktan sonra, bütün işçi örgütlerinin ve emekçi örgütlerinin temel görevi, burjuva iktidara karşı, bu devrimci alternatifini desteklemek olacaktır. Devrimci Halk İktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti için mücadele etmeyen bir işçi sınıfı örgütü ve kitle örgütü sonuç olarak burjuva iktidarın elinde bir oyuncak olmaktan kurtulamaz. Saflaşma kitle örgütleri ya da sendikalar etrafında değil, Geçici Devrim Hükümeti etrafında olmalıdır. Emekçi sınıflar yalnızca Geçici Devrim Hükümeti hedefi ile burjuva diktatörlüğe karşı, kendi devrimci iktidarı için mücadele etmiş olurlar. Yalnızca GDH emekçi kitleleri kurtuluşa götürecektir. Bundan ötürü, proletarya, emekçiler ve tüm devrimci güçlerin temel, ivedi görevi GDH'yi gerçekleştirmek amacıyla ayaklanmayı örgütlemektir.

Hiç bir gücün durduramadığı, en enerjik devrimci diktatörlük olan GDH sendikalara, kitle örgütlerine ve yasal örgütlere dayanamaz. GDH işçilerin fabrika konseylerine, devrimci halk komitelerine ve silahlı devrimci halk milislerine dayanacaktır. Silahlı halk ayaklanmasına dayanacak olan devrimci hükümet, ancak devrimin silahlı ve örgütlü güçlerine dayanırsa görevlerini yerine getirebilir. Devrimin silahlı ve örgütlü güçlerine dayanmayan hükümet ayakta kalamaz. Bu anlamda ancak, devrimin silahlı ve örgütlü güçlerin

ifadesi olan bir GDH amaçladığı tüm politik ve sosyal önlemleri rahatlıkla yerine getirecektir. Devrimle birlikte oluşacak olan yerel ve merkezi Halk Meclisleri de GDH'nin temel dayanağı olacaktır.

Bir devrimin öngününde proletaryanın yapması gereken şey, tüm araçları kullanarak yoksul köylülük ile temel devrimci ittifakı kurmak, tüm ezilen ve sömürülenleri devime çekmektir. Bütün araçlardan anlaşılması gereken, illegal ve legal mücadele araçlarıdır. Ne var ki, en ufak bir çatışmanın büyük bir devrime yol açacağı böylesi bir devrimci kriz ortamında önemli olan hangi araçların öne çıkacağını bilmektir. Yasal araçlar tüm önemlerini yitirmezler, ancak, yasal olmayan araçlar komiteler, konseyler, milisler, illegal gösteriler, askeri eylemler, vb. biçimindeki illegal araçlar öne çıkar. O halde proletarya ve devrimci güçler yasal olmayan devrimci araçları öne çıkarmalıdır.

Bu durumda devrimci ajitasyonun önemi diğer dönemlere göre olağanüstü artar. Devrimci ajitasyonun temel amacı, emekçi kitleleri devlet güçleriyle çatışmaya itmek; faşist katliamlara karşı devrimci zoru savunmak; yerine getirilmesinin zorunluluğunu anlatmak; genel silahlanmanın gereğini anlatmak, silahlı birliklerinin kurulmasını göstermek; faşist devletin alaşağı edilmesinin kaçınılmaz olduğunu; halk tarafından bir halk iktidarının zorunlu olduğunu göstermek olmalıdır. Devrimci hareket içinde, devrimci ajitasyonun önemi sık sık unutulur. Oysaki devrimci ajitasyon, devrim ve iktidar mücadelesinin tamamlayıcı bir parçasıdır.

Devrimci ajitasyon olmadan devrim ve kurtuluş mücadelesi eksik kalacaktır, güdük olacaktır. Devrimci ajitasyon, “kapitalizmi devirmek” ve “halkı ayaklandırmak” için içinde bulunduğumuz devrimci koşullardan en iyi biçimde yararlanmalıdır.

Devrimin ön belirtilerinin ortaya çıktığı, devrimci durumun derinleştiği, iç savaşın şiddetlendiği bugünkü ortamda, işçilerin mesleki mücadelesi ve öğrencilerin akademik mücadelesi eski önemini yitirir. Devrim ve açık çatışma döneminde işçilerin mesleki, öğrencilerin akademik mücadelesinin yerini tüm ilerici ve devrimci güçlerin açık mücadelesi alır. Sınıf mücadelesi fabrika duvarlarına ve sendikalara; öğrencilerin demokrasi mücadelesi de okul içine ve akademik mücadele araçlarına hapsedilemez. İşçi sınıfının açık devrimci araçlarla tüm ezilen ve sömürülenlerin öncülüğünü alması; öğrencilerin de halk hareketindeki aktif yerini alması için silahlanması zorunludur. Devrimi yalnızca silahlanmış işçiler, yoksul köylüler ve silahlanmış gençlik başarıya götürebilir. Ekonomistler ve tüm reformistler ise tersini yapıyor: kitle mücadelesini dar kalıplara hapsetmek. Oysa ki kitle kendi dar kalıplarını aşmak istiyor. Gelişmelerin asıl yönü budur. Bugüne kadar geliştirilen mücadele ve örgütlenme yöntemleriyle yetinen emekçiler, kapitalizmin ve faşizmin artan saldırıları karşısında, bunun yetmediğini gördüler, Yeni mücadele ve örgütlenme yöntemlerine başvurmadan eldeki kazanımlarını bile koruyamayacaklarını, artık daha fazla emekçi görmeye başlıyor. Bu, müthiş bir

gelişmenin habercisidir. Gelineen noktada ya yeni mücadele ve örgütlenme araçlarıyla ileriye gidilecektir; ya da, kapitalizmin ve faşizmin saldırıları göğüslenemeyecektir. Kitleler kendiliğinden de olsa bunu kavramış durumdadır. Bu da reformizmin başka bir noktadan aşılmasıdır. Reformizmin bütün yol ve yöntemleri pratikte iflas etmiştir. Emekçi kitlelerin daha ileri gitmek için yeni mücadele yöntemlerini ve örgütlenme biçimlerini geliştirme yönelimleri Geçici Devrim Hükümeti'ni somut bir hedef olarak ortaya koymanın başka bir kanıtıdır. Çünkü ileriye gitmenin tek yolu iktidarı hedeflemektir. Zora dayalı devrim yoluyla iktidarı ele geçirmeyi hedeflemeyen, sosyalizmi hedeflemeyen hiç bir hareket ileri gidemez. GDH her yönden ivedi bir hedef durumuna gelmiştir.

Geçici Devrim Hükümeti hangi devrimci önlemlere başvuracaktır? Faşist devlet iktidarının bütün aygıtlarıyla parçalanması, yıkılması; bütün iktidarın Halk Temsilciler Meclisine devri; Halk Demokrasinin gerçekleşmesi, halkın tüm devrimci kazanımlarının güvence altına alınması, halklar için tam bir özgür ortam sağlanması; her kademedeki halk temsilcilerinin seçimle gelmesi; halkın istemi halinde her an görevden alınması; bütün kamu görevlilerinin aylıklarının uzman bir işçinin aylığını geçmemesi. Tüm işkencecilerin halk mahkemelerinde yargılanması, cezalandırılması; tüm karşı-devrimcilerin devrimci diktatörlük altında tutulması ve zararsız hale getirilmesi; devrimin otoritesinin her alanda egemen kılınması alınması

gereken ilk önlemlerdir.

Bunun yanında tekellerin ekonomik gücünü ortadan kaldırmak amacıyla, kapitalist, sanayinin, bankaların, diğer finans kurumlarının, ulaşım, haberleşme araçlarının ve tüm büyük kapitalist işletmelerin zor alımı yoluyla kamulaştırılması; işçi konseylerinin denetimine verilmesi; üretimin ve dolaşımın işçilerin denetiminde olması.

Tüm bankacılık faaliyetlerinin tek bir ulusal bankada toplanması. Tüm büyük özel toprak mülkiyetinin, üzerindeki tüm araç ve gereçlerle birlikte zor alım yoluyla kamulaştırılması; tüm toprakların kamulaştırılması; alım-satımının yasaklanması; tüm kapitalist tarım işletmelerin zor alımı yoluyla kamulaştırılması; tarım işçilerinin konseylerinin ve yoksul köylü komitelerinin yönetimine devredilmesi; tarımda kolektif üretime geçişin sağlanması vb. vb.

Emperyalist devletlere ve tekellere ait tüm işletmelerin zor alımı yoluyla kamulaştırılması; NATO vb. tüm emperyalist örgütlerden çıkılması; emperyalist üs ve tesislerin sökülüp atılması; tüm ekonomik ve askeri anlaşmaların, kültürel, teknik anlaşmaların yırtılması; emperyalist devletlere ve kuruluşlara olan borçların ödenmemesi.

Kürt ulusunun bağımsız devlet kurma hakkı, devredilemez bir hak olarak, doğrudan ve eksiksiz olarak yine Kürt ulusu tarafından kullanılacaktır; Kürt ulusunun ayrılma, yani bağımsız devlet kurma hakkına hiçbir ön koşul getirilemez. Türkiye proletaryası, Kürt

ulusunun bağımsız devlet kurma hakkını açıkça tanıdığını şimdiden ilan eder; Kürt ulusunun özgürce ayrılma hakkı, kendisiyle ilgili her tür politik tasarruf hakkı yalnızca kendisine aittir.

Tüm ulusal toplulukların ulusal ve demokratik haklarının güvence altına alınması; ulusal her biçiminin kesin olarak ortadan kaldırılması.

Gerici güçlerin olası başkaldırılarını ezmek, emperyalist devletlerin işgal ve askeri saldırılarını boşa çıkarmak için tüm halkın silahlandırılması ve harekete geçirilmesi GDH'nin hemen alacağı acil önlemlerdir:

Bu devrim hareket halinde bir devrimdir; sürekli, sosyalizmi hedeflemiştir.

Uğur GÜNDÜZ